

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

26.
augusztus 27.

**II. János Pál pápa FAMILIARIS CONSORTIO című
apostoli buzdítása**

**az egész Katolikus Egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez
a keresztény család feladatairól a mai világban**

IV. rész - A családi pasztorációról

I. fejezet: A családi pasztoráció időszakai

A családi pasztorációnak három fontos periódusát emeli ki a Familiaris Consortio (F.C.), de egyben hangsúlyozza azt is, hogy pasztoráció a család minden élethelyzetében szükséges. Mégis vannak jelentős időszakok, ezek a következők: (1) A házassági előkészület, (2) az esküvő és környéke, (3) az esküvő utáni időszak.

Érdekes megfigyelni, hogy terjedelmében az (1) és (2) lényegesen hosszabb és körültekintőbb, mint a (3). Pedig az élet rendje mást mutat. A házasságra való előkészületet már kisgyerek kortól kell indítani, ez az ún. *távoli előkészület*. Azután jön a serdülő-, majd ifjúkor, ez az időszak a *közlebbi előkészület*, majd jön a jegyesség időszaka, amit a F.C. *közvetlen előkészületnek* mond. Együttvéve ezt a három időszakot ez az ember életéből 20-25 év szokott lenni. Utána az esküvő időszaka pasztorális szempontból valóban nagyon fontos időszak, de mégis csak néhány hónap az előkészületekkel együtt.

Majd pedig jön maga a házasság, ami ideális esetben 50 - 60 évet is meghaladhat, és mégis csak erre az időszakra jut a F.C.-ban a legrövidebb mondanivaló, mindössze 3 bekezdés.

Mindössze csak a kereteket, a lehetőségeket villantja föl, már az első mondatával is, ami így szól:

„A törvényesen létrejött család lelkipásztori gondozása a helyi egyházi közösség minden egyes tagjának feladata.” - Tehát nem arról van itt szó, hogy van egy plébánosunk, és neki kell a nyakába venni a család pasztoráció minden gondját, baját. A családoknak egymást kell pasztorálniuk. *„Az új házások fogadják szívesen és használják fel tanulékonyan más házaspárok - kik már hosszú ideje tapasztalattal ismerik a család és a házaseset problémáit - okos, emberséges és támogató segítségét. Így az egyházközségben - a keresztény családokból álló nagy családban - az összes családok kölcsönösen támogatják és segítik egymást, amikor mindegyik család ott áll a másik mellett a maga emberi tapasztalattal, nemkülönbén hitével és kegyelmi ajándékaival is. Ez a családok közötti, apostoli lelkülettől áthatott segítségnyújtás egyike lesz a könnyen megvalósítható, nagyon hatásos és mindenki számára elérhető módoknak, melyekkel széles körben tovább lehet hagyományozni azokat a nagyszerű keresztény értékeket, amelyek minden lelkipásztori munka alapját és célját jelentik. Ilyen módon az új családok nem csupán kapnak a korábban létrejött családoktól, hanem segítségüket elfogadva - mintegy viszonzásképpen - forrásai lesznek azok lelki gyarapodásának is.”*

Amikor elolvastuk ezt a részt, őszintén mondván nagyon elszomorodtunk. Mennyi kihagyott, elszalasztott lehetőség a mi plébániánkon is. Nyilvánvaló, hogy senki nem tolakodhat oda egy új családhoz azzal, hogy itt vagyunk, és mi majd megmutatjuk nektek a tapasztalatainkat. Valahogy másként kell ehhez hozzáfogni.

De hogyan? Kik érdekel ez a mi plébániánkon? Hogyan keressük fel, hogyan szólítsuk meg a plébániánkon élő új, vagy régebbi családokat? Mire lenne szükségük? Mit tudnánk segíteni egymásnak?

Kétségtelen tény, hogy kényelmesebb dolog vasárnap a mise előtt, vagy után mosolyogva köszönetet mondani egymásnak, majd hazamenni, és még azt sem tudjuk, hogy hívják, hol lakik, vagy mi a telefonszáma.

De hol marad akkor a család pasztoráció? Plébános úr, ha megszakad is, legfőleg 8-10 családdal tud személyes kapcsolatban lenni. (Ha nagyon ügyes, akkor 20 jobbfajta család is belefér...)

CSALÁD ÉVE VAN. Nem volna jó egyszer közösen leülni és beszélgetni erről, legalábbis azoknak, akik tennének is valamit? (F.Sz.G. & P.)